

Prošnji dnevi – Križev teden

Prošnje dneve obhajamo ob koncu velikonočnega časa, to so trije dnevi pred praznikom Gospodovega vnebohoda. Zaradi pandemije **NE BOMO ŠLI** verniki v procesiji med litanijami iz in okrog svetišč, a vseeno **bomo prosili za blagoslov** rodovitnosti polj, za blagoslov vsakega drugega človeškega dela, za varstvo pred naravnimi ujmami, za primerno vreme in za dobro letino. Torkovo tradicijo zaradi majhnosti svetišča sv. Krištofa, bomo nadomestili v župnijski cerkvi sv. Martina.

V naši škofiji se pripravljamo na škofovsko posvečenje novega škofa Maksimilijana, ki s svojim prihodom med nas odgovarja na Božjo ljubezen. Kakor nekoč apostol Peter, je tudi on slišal Jezusove besede: »Ali me ljubiš? Pasi moje ovce!« (prim. Jn 21, 15-17). In kakor nekoč apostol Peter, jih je tudi on slišal trikrat. Prvič, ko je bil kot mlad duhovnik poslan, da služi Božjemu ljudstvu v Župniji Zreče. Drugič, ko je bil po študiju v Rimu poslan za profesorja Svetega pisma na Teološko fakulteto. In tretjič, ko je poslan celjski škofiji, da bo v njej kot naslednik apostolov predstavljal Kristusa, Dobrega pastirja. Z vsakim odgovorom na Božjo ljubezen se je odpovedal dotedanjemu načinu življenja in stopil na novo pot, kamor ga je poklical Gospod. Lahko si predstavljamo, da je bilo zanj najtežje odgovoriti na Božjo ljubezen tretjič. Skoraj tako, kakor nekoč Abraham, je slišal: »Pojdi iz svoje dežele, iz svoje rodbine in iz hiše svojega očeta v deželo, ki ti jo bom pokazal« (1 Mz 12, 1). Abraham je bil blagoslovljen, ker je odgovoril na Božjo ljubezen. In po njem so bili blagoslovljeni tudi drugi.

Veselimo se blagoslova, ki ga bomo deležni po našem novem škofu Maksimilijanu, ki prihaja med nas, da bomo skupaj hodili za Gospodom in odgovarjali na njegovo ljubezen ter obrodili sadove, ki ostanejo.
(Okrušek iz homilije v času priprave na posvečenje škofa Maksimilijana)

6. VELIKONOČNA NEDELJA, 9.5.

7.00: živi in + farani
+ DEŽELAKOVI (Harje)

9.00: + Rudi HRASTNIK, obl.

10.30: + Katarina ZEMLJAK, 30. dan

PONEDELJEK, 10.5., prvi prošnji dan

9.00: **Marija Gradec:** + Cilka HRASTNIK, 15. obl.

19.00: + Marko BELEJ, zadušnica
+ Viljem KRPIČ

TOREK, 11.5., drugi prošnji dan

7.30: **Sv. Martin:** + Alojzij SLAPŠAK

19.00: + Anton MLAKAR, obl., starši Alojz, Marija
KLEPEJ, brat Lojze, stari starši OBLAK
+ Anica OJSTERŠEK

SREDA, 12.5., tretji prošnji dan

9.00: **sv. Mihael:** + za zdravje v hiši in na vasi

19.00: + Jernej DEŽELAK
+ Štefan KRIVEC

ČETRTEK, 13.5., GOSPODOV VNEBOHOD

7.00: + starši KLEZIN, BEZGOVŠEK in sorodniki

10.30: + Vera ŠRAJ

19.00: + Olga KRAJNC, Antonija, dva Ivana in
Slavica NOVAK

PETEK, 14.5., sv. Bonifacij, mučenec

7.30: + Marija KNEZ

19.00: + Marija KRPIČ
+ Ana BERGINC

SOBOTA, 15.5., sv. Zofija, mučenka

19.00: + Angela TERBOVC in mož Janez

+ Franc in Magda ŠKORJA

7. VELIKONOČNA NEDELJA, 16.5

7.00: živi in + farani

+ Franc, Alojzija GUNZEK, obl. Fanika in
Srečko DEŽAN

9.00: + Franc Alojz DEŽELAK

10.30: + Mihael JAKOPIČ

MARTINOVA LILIJA

9. maj 2021, leto 13, št.: 19

VELIKI PRIJATELJ

*O, Bog moj,
moj veliki Prijatelj,
ti tihi in molčeči Brat,
daj, odkrij mi svoj obraz ljubeči,
vzemi me v naročje, k sreči
mi odškrni krilo vrat!*

*Kakor pesek z roke
skozi prste nam polzijo dnevi,
kakor jeki z gore,
ko viharja udarjajo odmevi,
drhti mi duša
v hudourniku vsakdana
in v trnje razočaranj ukovana.*

*Le Ti edini,
edini med vsemi
ostajaš trdno zvest;
v polmraku cerkve,
pod temnim krovom zvezd,
v tišini duše in v hrupu mest
me spremlja tvoj obraz –
zato svobodno, ne na ukaz,
ostal bom vedno tvoj iskatelj,
o, Bog moj,
moj veliki Prijatelj*

(Jože Kužnik)

**»Kakor je Oče mene ljubil, sem
tudi jaz vas ljubil. Ostanite v
moji ljubezni!« (Jn 15,9).**

V majskih številkah župnijskega lista nas, v pisani besedi, nagovarja laški rojak, letošnji zlatomašnik Jože Kužnik. V tem tednu nam je pripravil naslednji zapis:

Ko človek ostari, se rad vrača v spomine, posebej še v spomine na otroštvo. Tudi jaz se večkrat sprašujem, kaj je bilo tisto, kar me je napotilo na duhovniško pot. To je vsekakor bila najprej Božja volja, Božji klic, na katerega sem moral odgovoriti. Pa vendar, kljub poklicanosti s strani Boga, je potreben osebni odgovor na Božji klic in so potrebni tudi človeški pogoji, da more seme poklica vzkaliti in se razviti. »Milost predpostavlja naravo«, pravi eno temeljnih teoloških pravil.

Kaj je torej pripomoglo k vzkalitvi in rasti mojega duhovniškega poklica in kaj lahko pripomore tudi k rasti novim duhovnim poklicem? Marsikaj. Izpostavil bi tri stvari.

Najprej je to bilo gotovo **verno okolje domače družine**. Rodil sem se v globoko verni družini, kjer je bila doma vsakdanja molitev, redno obiskovanje nedeljske in velikokrat tudi tedenske sv. maše, redno prejemanje zakramentov. To nam je bilo vsem članom družine samoumevno. Pri vseh obrokih hrane smo na začetku in koncu obroka molili in se zahvaljevali za darove. Vsak večer smo se pri družinskem oltarčku, na katerem je kraljeval kip lurške Matere Božje, vsi zbrali k molitvi rožnega venca, litanij in večernih molitev.

Če želimo imeti zadostno število dobrih duhovnikov, redovnikov in !redovnic, moramo najprej poživiti skupno družinsko molitev! Duhovni poklici se običajno rojevajo v okolju vernih družin!

Poleg tega je imel pri mojem poklicu veliko vlogo zgled domačih, **njihov način življenja**. Najprej ljubezen in dobrotljivost moje mame, ki je

nesebično skrbela zame in se vsa razdajala tudi v pomoči svojim sestram, bratu in njihovim otrokom, ki jih je varovala in vzgajala.

Še posebno moč je imel **zgled mojega starega očeta Karla Urankarja**, ki mi je nadomeščal pokojnega očeta. Bil je svetniški človek, mož globoke vere, darežljiv in sočuten, mož zvestobe Bogu in svojim bližnjim. On je bil tisti, ki je skrbel za molitev, vsak večer je pred hišnim oltarčkom kleče molil rožni venec in litanije (ostali smo bolj sedeli kot klečali). Imel je stari molitvenik, ves obrabljen od uporabe, listi so se še komaj držali skupaj, iz katerega je vsak dan molil svoje molitve. V hudomušnosti smo dejali: »Stari ata moli svoj brevir«. Še vedno imam živo v spominu njegovo podobo, kako sedi na klopci pred hišo in pobožno moli svoj »brevir«. Vsak dan je hodil k sveti maši, po 84. stopnicah navzdol do cerkve in nazaj, tudi v najhujši zimi in velikem snegu. V cerkvi je molil rožni venec pred mašo, pobiral 'pušic' po cerkvi, kadar ni bilo ministranta tudi ministriral pri maši ali blagoslovih. Skratka, bil je kristjan na mestu! Mislim, da sta ta njegov zgled in njegova nenehna molitev največ pripomogla k mojemu odzivu na Božji klic.

Kakšen blagoslov so zgledi in molitve naših domačih, tudi dedkov in babic! Iz mariborskih let se spominjam, kako je k meni prišlo neko 18. dekle in prosilo za pripravo na zakramente. Rojena je bila v komunistični družini, krščena je sicer bila, a na skrivaj na zahtevo babice. Oče ji ni dovolil, da bi hodila k maši ali verouku in se poučila o krščanstvu, ko pa je dopolnila 18 let in postala polnoletna, se je sama odločila za pouk o veri. In kaj jo je k temu nagnilo? Zgled in molitev babice, pri kateri je večkrat preživljala počitnice. Pri njej je našla Kratko Sveto pismo s slikami, ki ga je z zanimanjem prebirala in sklenila, da se mora o njem bolj poučiti. Babica je bila njen most do vere!

O, da bi tudi današnji, mlajši in sodobni dedki in babice, dajali tako dober zgled krščanskega življenja in bi s svojo vztrajno molitvijo spremljali svoje vnuke in vnukinje pri njihovi človeški in verski rasti! Da bi vsaj oni molili za tiste, ki so se oddaljili in jih vabili v Božji objem.

Tretja pomembna spodbuda pa je bilo tudi **moje aktivno delovanje v župniji**. Ko sem postal ministrant, sem – tudi ob spodbudi mojega starega očeta – redno ministriral in počasi prevzemal tudi druge dolžnosti: pobiranje darov po cerkvi, sodelovanje pri velikonočnih obredih, pomoč pri postavljanju jaslic, ipd.

Da bi imeli tudi otroški zbor in mladinski verouk, za to g. Korban ni imel posluha. Škoda! Kljub vsemu pa smo se v času g. Korbana kar štirje fantje iz laške župnije odločili za duhovništvo; najprej p. Ciril Vodišek, kapucin, za njim jaz, nato pa še Jože Berginc in Jože Hrastnik. Trije Jožeti, ki smo posnemali svojega zavetnika sv. Jožefa in poslali 'varuhi' in skrbniki Jezusa Kristusa med nami! Vse te zadolžitve v župniji sem opravljal skozi vso svojo šolsko obdobje, vse do vstopa v bogoslovje in še potem.

Mislim, da je vpetost mladih v aktivno življenje župnije tudi ena od pobud, ki lahko v mladih zbudijo željo po duhovnem poklicu. Zato, **mladi, ne bojte se sodelovati pri raznih župnijskih dejavnostih!** Danes vam je na razpolago mnogo več aktivnosti kakor nekdanj. Imate priložnost za ministriranje, sodelovanje pri pevskemu zboru, branju beril, vključenost v mladinsko skupino, skavte, za sodelovanje pri Karitas, ipd. Ob teh dejavnostih boste zoreli za odgovorne kristjane, in morda bo kdo dozorel tudi za kakšen duhovni poklic. »**Ne bojte se Kristusa! Ne bojte se Cerkve!**« nam je klical sv. papež sv. Janez Pavel II.